

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
КАЛИНКА

chitanka.info

Царският син, като се връщал един ден от лов, ожаднял много и се отбил на един извор да пие вода. При извора стояло момиче със стомна в ръка. Момичето било прекрасно, като месечинка. Царският син го помолил да му подаде вода да се напие. Момичето му подало стомната и го погледнало с крайчеца на окоето си. Погледът му запалил сърцето на царския син и той обикнал момичето.

Щом девойката заминала, царският син поръчал на верните си хора да я проследят и видят в коя къща ще влезе.

Един царедворец проследил момичето, узнал двора и къщата, гдето влязла девойката. На портата стояла стара жена. Царският човек приближил и попитал жената, чие е това момиче.

— Наше е — отговорила жената сърдито.

Велможата се навел от коня и тихо ѝ прошепнал, че царският син много харесал щерка ѝ, та ще дойде да я поиска за царица. Да се приготвят за сватба, ако е момичето им за женене.

— Нека дойде царският син, па тогава ще видим! — все така сърдито отговорила жената.

Велможата отминал, зачуден от думите на жената. Той не разбрал, че момичето било сираче, без майка, и тази жена му била мащеха. Жената си имала друго, свое момиче и него си обичала тя, а сирачето мразела, защото било по-добро и по-хубаво от нейната дъщеря. Тя клеветяла завареничето всякак пред баща му, той вярвал, карал му се, а то, горкото, търпяло и мълчало.

А сега, като чула злата жена, че царският син харесал сирачката и ще се жени за нея, още повече я намразила.

„Трябва да я погубя — рекла си тя, — та да оженя моята дъщеря за царския син.“

И скроила хитрина как да погуби бедното момиче.

Вечерта мъжът се върнал от нивата. Жена му го посрещнала още по-сърдита.

— Не искам вече дъщеря ти! — викнала му тя още от портата. — Лоша е, мързелива и срами вече къщата ни... Ето заради нея взеха вече чужди мъже да обикалят около двора ни... Отведи я в гората — вълци и мечки да я изядат!

На бащата много му дожеляло за детето, но боял се от злата си жена и не посмял да ѝ отвърне. Какво да прави! Взел човекът скришом малко хляб в една торбичка и повел девойката.

— Хайде — рекъл ѝ, — чедо, да те вода у лелини ти на гости.

На утрото станали рано и тръгнали. Вървели, вървели, стигнали до една гъста гора. Бащата подал на девойката торбата с хляба и рекъл:

— Стой тука, дъще, почакай ме, аз сега ще дойда.

И оставил момичето самичко в гората.

На другия ден дошли царските сватове да искат момичето за царска снаха. Жената стъкмила дъщеря си с нови премени и я извела пред сватовете.

Но царският син, щом видял момичето, викнал:

— Не е тази дъщеря ти! Друга е! Друга е!

— Тази е, царю честити, тази — отговорила престорено жената.

— Нямаме друга дъщеря.

— Доведете бащата! — заповядал царският син.

Довели бащата.

— Къде скри другата си дъщеря? — попитал го момъкът. — Казвай истината или ще заповядам да ти отсекаат главата!

Човекът паднал на колене и разказал всичко, както си било.

Не дочакал царският син да се доизкаже човекът, обърнал коня и препуснал към гората. Ала на онова място нямало никого.

Спрял се там царският син, спрял и питал се: „Дали е жива още? Дали не са я изяли вече дивите зверове? Къде да я търси в тази гъста гора?“

А девойката била жива и здрава. Когато баща ѝ я оставил в гората, тя го чакала дълго там. Най-сетне разбрала, че няма да се върне баща ѝ. Помислила, че са го нападнали и изяли лоши зверове, и тръгнала из гората сама, да си търси път да излезе. Но колкото вървяла, гората ставала все по-гъста. Девойката най-сетне видяла тясна пътечка, зарадвала се и тръгнала по нея. Повървяла малко и пътечката я извела на широка поляна, цяла обрасла в трева. Из тревата подавали главички ситни червени цветенца с черни капчици по листцата.

Девойката се зарадвала, като видяла поляната и цветята, спуснала се и взела да бере цветя и вие китка. Като свила китката, вдигнала я и целунала цветята. Изведнъж всички цветчета оживели и се превърнали на червени буболечки с черни точици по гърба. Буболечките полазили по ръцете ѝ, по дрехите и по косите. А тя ги милвала, мислела си за царския син и тихо им шепнела:

— Мили малки сестрички, ако знаете къде е царският син, хвъркнете, кажете му, че съм тук, че го мисля и плача за него!

Щом чули буболечките молбата ѝ, хвъркнали и се загубили в гората.

А царският син стоял все на същото място и не знаел къде да дири годеницата си. И ето, докато мислел така, цял рояк буболечки налетели върху лицето му и се посипали по ръцете му. Погледнал ги царският син, много се зачудил: никога дотогава не бил виждал такива красиви животинки, като червени синци от гердан на девойка. От ръката му буболечките попъззели по седлото, после по гривата на коня, оттам по челото му и хвъркнали напред. Почудил се още повече царският син, пуснал юздата и конят сам тръгнал подир буболечките.

Дълго вървял така — вече се мръквало, когато излезли на една поляна и момъкът съзрял момичето, че седи на поляната със скрита в скута си глава. То плачело и не чуло стъпките на коня. Царският син извикал радостно, спуснал се, грабнал премалялото момиче и конят му сам полетял към царските палати.

А мъничките буболечки останали в гората. Те са там и до днес. Всички им казват калинки, а децата им викат калинки-малинки, слагат ги на пръстчетата си и им думат: „Калинчице-малинчице, я хвъркни ми, покажи ми накъде ми е щастието?“...

И калинките раздвояват пъстрата си корубка, простират тънки черни крилца и отлитат към сините простори.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.